

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 54. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682565552/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

den den, men han kjendte den ikke selv, før den var tabt; jeg søgte den ikke her, jeg følte den voxte i mit Hjerte, Englene havde lagt Frøet der, da jeg endnu slumrede i Vuggen, den voxede, den udbredte sin magiske Duft, *Phantasiën*, denne Livets herlige Blomst udfoldede sig mere i mit Hjerte, og jeg hørte og saae en ny og større Natur om mig.

Høit paa Spidsen af Ilsenstein stod den deilige Prindsesse *Ise*, bestraalet af det stærke Maanelys; de sjunkne Borge hævede sig igjen, og Lyset flammede gjennem de brogede Ruder; mellem de sorte Graner reiste sig Klostrenes røde Mure og gothiske Taarne; Sjølemesserne lode, og Jagthornet klang med syvfold Ekko mellem Bjergene. Fjært, hvor *Hackel* begrændsede Horizonten, steg det sjunkne Røverslot op af den dybe Mose; Bjergene aabnede sig for mit Blik, og jeg saae i den dybe Kløft Keiser Frederik bag det store Steenbord, hvori hans lange, røde Skjæg er voxet fast; over tusinde sorte Dverge arbeidede i de dybe Haller, og slæbte det glimrende Metal i store Bunker, medens mit Øie, i det vide Fjerne, hvor Synskredsen tabte sig paa de preussiske og braunschweigske Sletter, krigerske Hære drog forbi, men de vare som Taagen og sank som den, kun eet lysende Punkt stod tilbage, men det var som en Sjerne, der straaledes klart over den hele Slette, og lyste endnu, efterat den ogsaa sank bag Horizonten, og jeg glemte de andre herlige Tryllebilleder, ved Tanken om den store Keiser.

Da susede det under Taarnet og jeg saae en Hær af forvoxne Spøgelser og menneskelige Skikkelser svinge sig i lystig Ringdands paa Bjerget, idet de strakte deres Kosteskaffer og Træsabler ud over Bjergene, langt ud, for at kradsse og vidske det klare Lys bort fra den sjunkne Sjerne, men de kunde ikke naae, og sprang i frugtesløs Harm op og ned, idet de grinede fælt til mig. Der var Folk, baade med Sværd og Landse, Pen og Blæk, og Ordenskjæder paa de smukke Kjøler; og de loe ad mig og sagde: »Du tør dog ikke sige hvem Du seer, Digterlil, tag Dig iagt! Brødet voxer ikke paa Træerne, hold Dig fast at Du ikke skal dumpe – hei!» og nu stak de igjen efter den høie Himmel, hvor Sjerneskjæret lyste klart og herligt, og som de dog aldrig kunde naae.